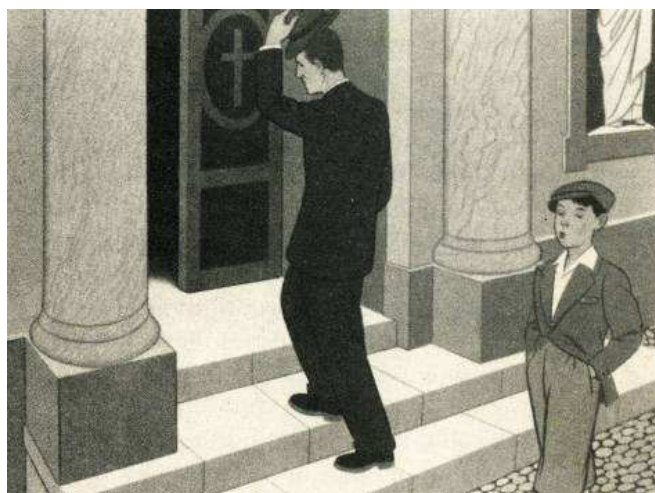

1. Boží přikázání: V JEDNOHO BOHA VĚŘITI BUDEŠ

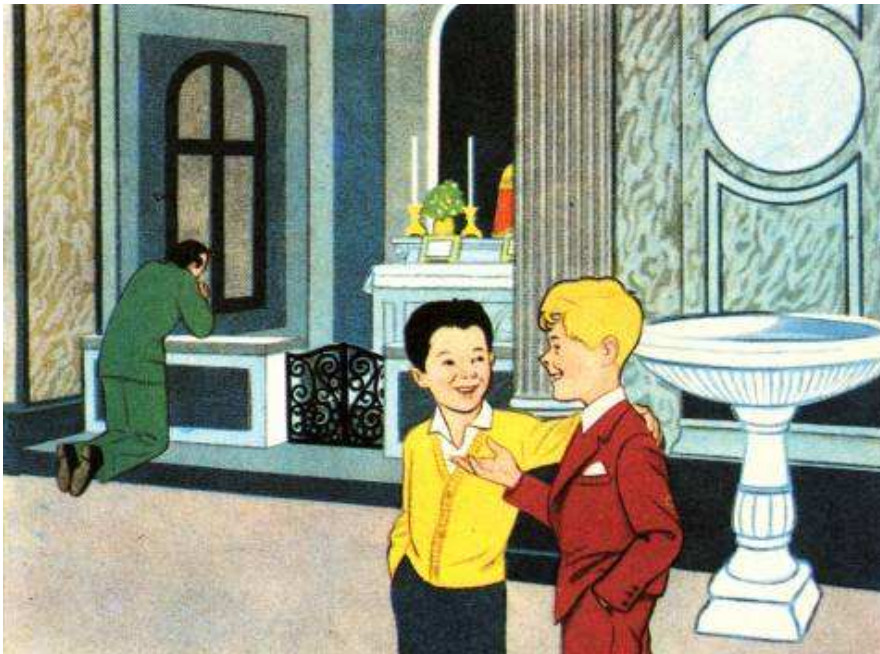
První Boží přikázání nám prikazuje víru v Boha a v to, co nám Bůh zjevil, a také úctu k němu. Proti prvnímu přikázání hřeší, kdo opovrhne Bohem nebo jeho přáteli nebo věcmi, které Bohu patří, kdo je pověřivý, a kdo se nestará o svoje náboženské vzdělání. Kdo však Boha ctí, kdo uctívá Pannu Marii a svaté a posvátné věci, dává tím najevo, že opravdu věří, že své náboženství bere vážně. Máme-li opravdu rádi tatínka a maminku, ukazujeme to i navenek; také svou víru si nemáme nechávat jen pro sebe, ale máme ji projevovat svým uctivým chováním v kostele, před obrazy a sochami Panny Marie a svatých. Ctít Boha je naše nejdůležitější povinnost.

První přikázání nám zakazuje dělat věci, které jsou namířeny proti Bohu. Na prvním místě mezi těmito těžkými proviněními je bezbožnost. Bezbožný je, kdo se vyhýbá kostelu, nekoná žádné skutky zbožnosti, neprojevuje vůči Bohu žádnou známku uctivosti. Bezbožný člověk se chová vůči Pánu Bohu jako hrubec a dokazuje, že je v náboženských věcech nevychovaný.

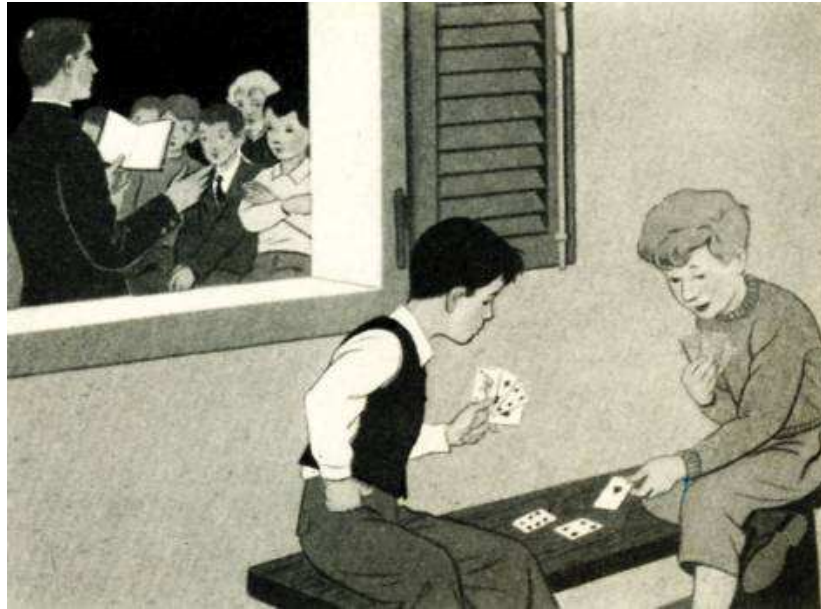
Tato slečna navštívila věštkyni, aby si od ní dala číst z ruky budoucnost. Je to děvče nerozumné a nechá se snadno napálit. Budoucnost přece závisí jedině na Pánu Bohu a je hloupé věřit, že mohou lidé z karet nebo jinými kejklemi uhodnout, co se stane. Kdo věří v takové nesmysly, je pověřčivý.

Na obrázku vidíš dva chlapce, ze kterých si nesmíš brát příklad. Chovají se v kostele jako někde na hřišti. Baví se, smějí se a posmívají posvátným věcem. Začínají být bezbožní. Bezbožní lidé jsou k Bohu a k posvátným věcem neuctiví. Bezbožnosti a neucty k Bohu se musíme chránit hlavně v kostele, kde jsme u Pána Boha jakoby na návštěvě.

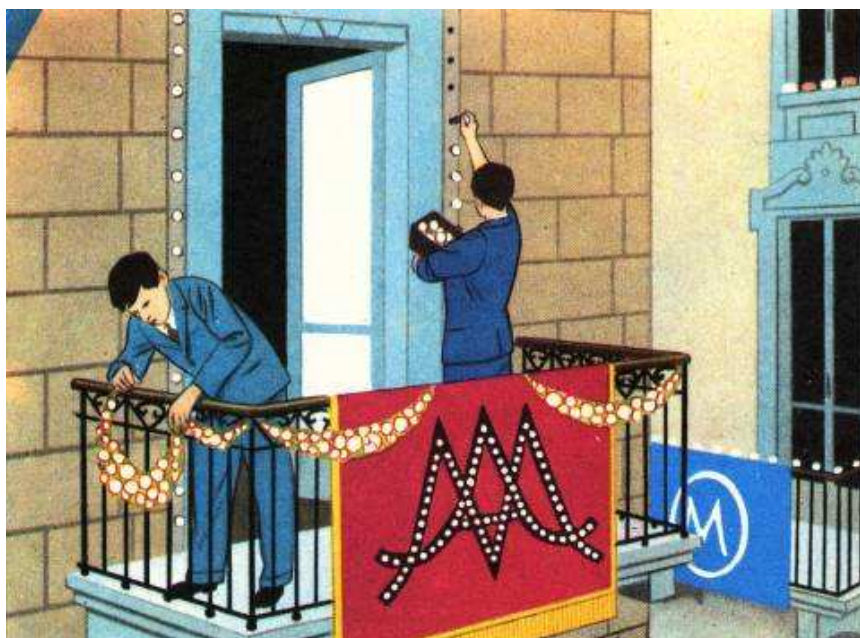
Tento chlapec dokončil školu a teď vyhazuje z okna svůj katechismus. Snad si myslí, že už náboženství nebude potřebovat, že už je na to velký. Kdo svou víru opustí, ať už z opravdové zloby nebo z hlouposti nebo z prospěchu nebo ze strachu před pronásledováním, velmi těžce hřeší a stává se nevěrcem. Nevěrec je člověk, který nevěří v pravdy, které nám Pán Bůh zjevil a kterým nás učí Církev.

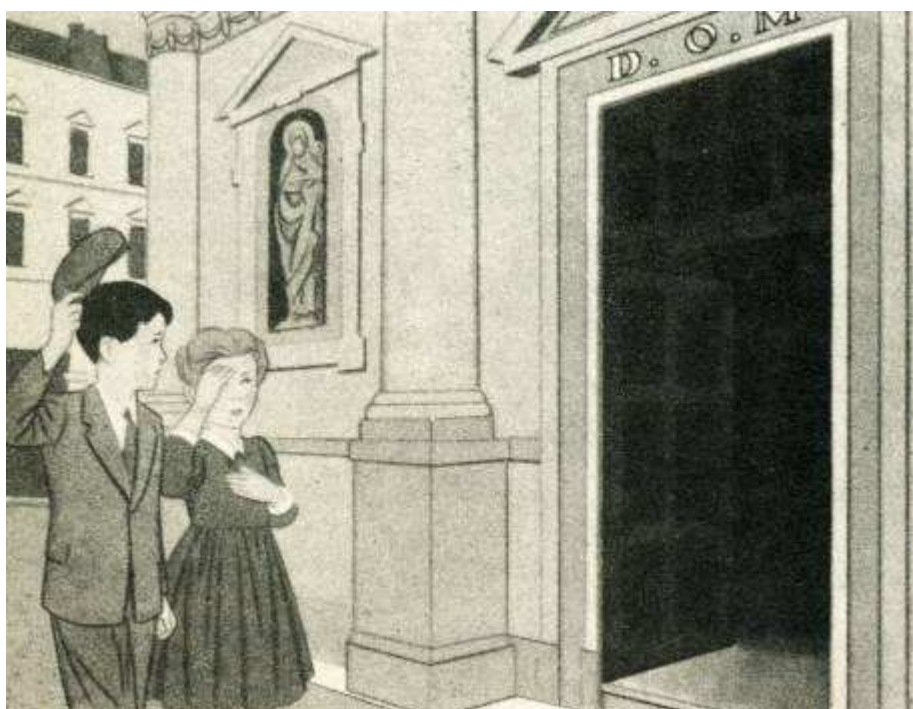
Je hodina vyučování náboženství. Tito dva chlapci však se o náboženství nezajímají. Vědí toho o svém náboženství dosud velmi málo a měli by se o něm dát poučit; také rodiče je na hodinu náboženství poslali, oni však šli raději za svou zábavou, a proto hřeší. Hříšná nevědomost pravd víry je hříchem proti prvnímu Božímu přikázání. Abychom se této nevědomosti zbavili, je třeba chodit na hodiny náboženství.

Tyto dvě děti, František a Mařenka, jsou zbožné. Rády uctívají kříž, obraz Krista Pána. Mařenka nikdy nezapomene přinést pod kříž čerstvé květiny. V pokoji visí mnoho obrazů dědečka a babičky a jiných drahých lidí, kteří už zemřeli. Nejmilejší obraz je však obraz Ježíšův, protože nás Pán Ježíš spasil od našich hříchů.

V rodině Františka a Mařenky se horlivě slaví náboženské svátky. Dům je vždycky čistý a pěkný, a když má projít okolo procesí s Nejsvětější svátostí, je ozdobený i zvenčí. Rodiče do oken a na balkón dají světla, květiny a ozdobné koberce. Tak dávají najevo svou úctu k Pánu Bohu a svou zbožnost.

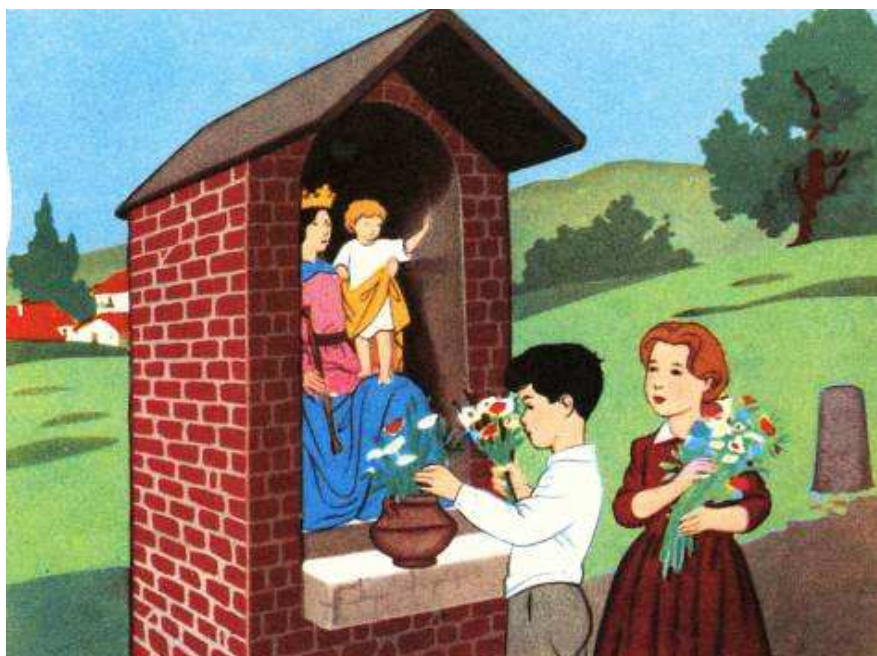
Když František a Mařenka přecházeli okolo kostela, nezapomněli nikdy pozdravit Krista Pána ve svatostánku. František smekl čepici a oba se pokřížovali. Je však bohužel na světě mnoho lidí, kteří přejdou okolo kostela bez povšimnutí. Katolické děti však vysloví stručnou modlitbu a nestydí se ukázat svou víru i navenek před ostatními lidmi. Avšak dnes v našich zemích je lépe to učinit jen v duchu a navenek nevěřící neprovokovat.

Když potkali na ulici kněze, který nese svaté přijímání nemocným, nebo když šlo po ulici procesí s Nejsvětější svátostí, nezapomněli, že to jde po ulici sám Kristus Pán. A Krista Pána je přece třeba uctivě pozdravit. Dobrý katolík nejenže se zastaví, smekne čepici a pokřížuje se, ale i poklekne před Ježíšem na zem, protože věří, že Ježíš je pravý Bůh. V našich zemích však už tyto průvody jsou výjimečností a kněží k zaopatřování už také nechodí takto okázale.

První přikázání žádá i úctu k Božím přátelům, kteří jsou mu zvláště milí: úctu k svatým. Mezi svatými zaujímá první místo Ježíšova matka Panna Maria, která je i naší matkou. Proto František a Mařenka nosí zbožně medaili Panny Marie. Vědí, že je Matka Boží ochraňuje, a proto ji uctívají i tímto způsobem. Bohužel dnes kříže a růžence na krku někteří nosí okázale spíše z chuligánství.

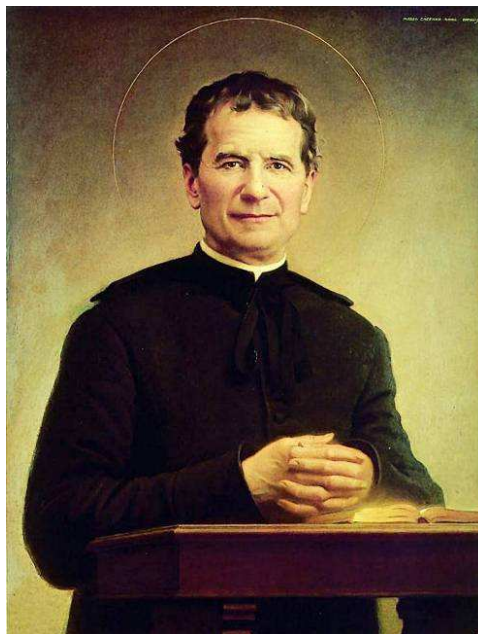
Jdou-li František a Mařenka cestou okolo Božích muk nebo okolo kapličky se soškou Panny Marie, nezapomenou se nikdy zastavit a krátce pozdravit Matku Boží. A protože chtějí ukázat svou lásku k Panně Marii i navenek, ozdobí její sošku čerstvými květinami.

Vedle Panny Marii máme uctívat i jiné svaté. Dobré křesťanské rodiny uctívají ve svém domě obrazy svatých. Dávají před ně květiny a hořící světla. V obraze ctíme toho, koho obraz představuje, tak jako si dáváme na stůl fotografii zemřelých příbuzných, abychom si je častěji připomínali. Úcta k svatým znamená, že je ctíme jako Boží přátele a že doufáme v jejich přímluvu u Boha.

Pán Bůh si přeje, abychom uctívali svaté, protože jsou mu tolik blízko a jsou jeho zvláštními přáteli. Od starodávna se proto přechovávají v katolických kostelích tělesné pozůstatky svatých, říkáme jim ostatky. Věřící se před nimi modlí. Na obrázku vidíme zlatou skříň s ostatky svatého Jana Boska, přítele mládeže. Přichází k němu mnoho dětí a modlí se: „Svatý Jene Bosko, tys mocný přímluvce u Boha. Pros za mne, abych byl(a) vždycky dobrý(á).“

Svatý Jan Bosko